

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Futó Barnabás ügyvéd által képviselt felperesnek a személyesen eljáró I. rendű és a dr. Kelemen Tímea pártfogó ügyvéd által képviselt II. rendű alperesek ellen kölcsön visszafizetése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2011. április 6. napján kelt 8.P.22.889/2010/6. számú ítélete ellen a II. rendű alperes részéről 8. és 9. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a II. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 50.000 (ötvenezer) forint másodfokú perköltséget.

A Fővárosi Ítéltábla megállapítja, hogy a - II. rendű alperes személyes költségmentessége folytán - le nem rótt 480.000 (négy száznyolcvanezer) forint fellebbezési illetéket, valamint a pártfogó ügyvéd díját az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes a pontosított keresetében - többek között - az alperesek 8.000.000 forint tőke és ennek a 2010. január 1-jétől járó járulékai egyetemlegesen történő megfizetésére kötelezését kérte. Előadta, hogy a 2006. január 5-én kelt átvételi elismervényben az alperesek kötelezettséget vállaltak arra, hogy az általa nyújtott kölcsön összegét, 10.000.000 forintot 2011. január 31-ig visszafizetik a részére,

azonban e kötelezettségüket csupán 2.000.000 forint erejéig, részben teljesítették. Hivatkozott arra, hogy a 2009. augusztus 11-én kelt levelében a szerződést felmondta a Ptk. 525. § (1) bekezdésének d) pontja alapján.

Az alperesek a per tárgyalása során a követelés jogalapját és összegszerűségét nem vitatták. Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 8.000.000 forintot és ennek 2011. február 1. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamatát, valamint 880.000 forint perköltséget. Az elsőfokú bíróság az ítéletnek a tőketartozás megfizetésére kötelező rendelkezését fellebbezésre tekintet nélkül végrehajthatónak nyilvánította. Ítélete indokolásában rögzítette, hogy az alperesek a felperesi követelés fennállását nem vitatták. A felperes által csatolt - a teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt - átvételi elismervény alapján a kölcsön visszafizetésének határideje 2011. január 31-én járt le, ezért az elsőfokú bíróság az alpereseket 2011. február 1-jétől kötelezte késedelmi kamat megfizetésére. Megállapította továbbá, hogy az alperesek az átvételi elismervény értelmében a kölcsönszerződést nem szegték meg. Az előzetes végrehajthatóság tárgyában utalt a Pp. 231. § d) pontjára.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a II. rendű alperes élt fellebbezéssel, amelyben elsődlegesen a per megszüntetését és az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezését, másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását, harmadlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének részben történő megváltoztatását és az előzetes végrehajthatóságra vonatkozó rendelkezés mellőzését, valamint a perköltség mérséklését kérte. Előadta, hogy a Ptk. 526. § (2) bekezdése értelmében a felperesnek a kölcsönösszegre vonatkozó visszakövetelési joga 2011. január 31-én nyílt meg, így a felperes követelése időelőtti, ezért a Pp. 157. § a) pontja és a 130. § (1) bekezdésének f) pontja alapján a per megszüntetésének van helye. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a kölcsönszerződésnek a felperes által történt felmondása körében nem folytatott le bizonyítási eljárást, és nem tett eleget az indokolási kötelezettségének. Álláspontja szerint a Pp. 231. § d) pontja nem alkalmazható, mivel a tartozása pontos összegéről nem volt tudomása. Hivatkozott továbbá a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (6) bekezdésére.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte. Fellebbezési ellenkérelmében lényegében az általa már korábban előadottakat ismételte meg. Előadta továbbá, hogy a peres felek szóban akként állapodtak meg, hogy az alperesek a kölcsön összegét évente törlesztik, valamint hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság a tárgyalást a lejárati időpontját követően tartotta.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállás megállapításához szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, arra alapított érdemi döntésével és annak indokolásával a Fővárosi Ítéltábla egyetért, ezért a fellebbezésben előadottakra tekintettel kizárólag az alábbiakat hangsúlyozza.

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján az alperesek a kölcsönszerződésben arra vállaltak kötelezettséget, hogy a kölcsön teljes összegét a felperes részére 2011. január 31-ig visszafizetik, azonban e kötelezettségüknek - nem vitatottan - nem tettek eleget. Az elsőfokú bíróság a visszafizetési határidő, és így a követelés lejártát követően, 2011. április 6-án hozott az alpereseket marasztaló ítéletet, amelyben a késedelmi kamat fizetésének kezdő időpontját a fenti határidő leteltét követő napban állapította meg. A fentiek alapján a II. rendű alperesnek - a Pp. 157. § a) pontján és a 130. § (1) bekezdésének f) pontján alapuló - pergátló kifogása nem alapos. Ezért a per megszüntetésére és az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezésére irányuló fellebbezési kérelme nem volt teljesíthető.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása megfelel a Pp. 221. § (2) és (3) bekezdésében foglalt követelményeknek, valamint az tartalmazza az elsőfokú bíróságnak a felperes által hivatkozott - az alperesek szerződésszegő magatartására alapított - felmondással kapcsolatos álláspontját.

A rendelkezésre álló iratok alapján továbbá a II. rendű alperes a felperesi követelést egyértelműen elismerte, így helyesen nyilvánította az elsőfokú bíróság a Pp. 231. § d) pontja szerint az ítéletét fellebbezésre tekintet nélkül végrehajthatónak.

A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja alapján hasonlóképpen helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság a felperesi ügyvédi munkadíj összegét.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A II. rendű alperes fellebbezése sikertelen maradt, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése és 86. § (3) bekezdése alapján köteles a felperes részére a másodfokú perköltséget megfizetni, amelyet a Fővárosi Ítéltábla a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja és (5) bekezdése alapján meghatározott mértékű - az általános forgalmi adót magában foglaló - ügyvédi munkadíjban állapított meg azzal, hogy annak összegét - a felperesi jogi képviselőnek a másodfokú eljárásban kifejtett tevékenységére figyelemmel - mérsékelte.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a II. rendű alperes személyes költségmentessége folytán le nem rótt fellebbezési illetéket a költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban megnevezésű 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13.

§ (1) bekezdése és 14. §-a alapján, a pártfogó ügyvéd díját a Pp. 87. § (2) bekezdése alapján az állam viseli.

, 2011. szeptember 13.

Dr. Németh László sk.
a tanács elnöke

. Molnár Ágnes sk.
előadó bíró

Dr. Merőtey Anikó sk.
bíró